

nema v zákoně opory. Skutečnost, že § 16 nesp. říz. připouští, třebaž jen v obmezeném rozsahu, stížnost také do usnesení rekursního soudu, kterým bylo rozhodnutí prvního soudu potvrzeno, a tím umožňuje, by právní stav vzniklý rozhodnutím nižších soudů byl změněn, způsobuje, že i v tomto případě, stejně jako při různých se usneseních nižších soudů, právní moc nastane teprve rozhodnutím soudu třetí stolice nebo nepodáním dovolací stížnosti v zákonné lhůtě. Ustanovení druhého odstavce § 12 nesp. říz., že rekurs má odkladný účinek na vykonatelnost napadeného usnesení, platí, ano není v § 16 nesp. říz. odchýlného ustanovení, také pro stížnost podle tohoto zákonného předpisu, stejně jako pro ni platí z téhož důvodu také 14denní rekursní lhůta stanovená v § 14 nesp. říz. pro jiné dovolací stížnosti. Dovolávání se předpisů sporného řízení svědčí spíše proti názoru stěžovatelky než pro něj. Mimořádnými opravnými prostředky civilního soudního řádu jsou jenom žaloba pro zmatečnost a žaloba o obnovu, jichž nesporné řízení nezná a jichž v něm ani obdobně nemůže býti použito. Původní předpis § 505 c. ř. s., že dovolání do potvrzujícího rozsudku soudu druhé stolice nemá odkladacího účinku, byl zrušen čl. VI čís. 31 novely čís. 118/1914. Podle pravidla § 528 c. ř. s. nejsou sice ve sporném a exekučním řízení dovolací rekursy do srovnalých usnesení dvou nižších soudů vůbec přípustny, pokud jsou však vyjimečně dovoleny, v případech §§ 83 třetí odstavce a 239 třetí odstavce ex. ř., není mezi nimi a řádnými dovolacemi rekursy rozdíl. Z pouhé okolnosti, že opravný prostředek podle § 16 nesp. říz. jest v něm pojmenován stížností (Beschwerde), kdežto opravný prostředek do změnujícího rozhodnutí soudu druhé stolice zove se v § 14 nesp. říz. rekurs, nelze pro názor stěžovatelky nic dovozovati. Rekursní soud proto právem uznal, že usnesení prvního soudu nenabylo pro včasné podání dovolacího rekursu ještě právní moci, a není podle § 1 čís. 6 ex. ř. a § 19 třetí odstavce nesp. říz. vykonatelným. Na tom nemůže nic změnit, že mimořádná dovolací stížnost povinné strany zůstala bez úspěchu, neboť přípustnost exekuce bylo posuzovati podle dne podání exekučního návrhu. Tím méně mohl býti vzat zřetel na tvrzení, že se povinná strana všemožným způsobem snaží vyhnouti svým zákonným otcovským povinnostem.

Čís. 8397.

Předpisu § 518 c. ř. s. nelze použiti, jde-li o delegaci podle § 31 j. n. pro žalobu z rušené držby. Rekurs jest přípustný jak proti povolení delegace, tak proti jejímu odepření.

Učinil-li žalovaný návrh na delegaci, jest soud povinen vyžádati si vyjádření ve smyslu § 31, poslední odstavce, j. n. od žalobce.

V řízení o delegaci nemají místa předpisy §§ 41 a 50 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R II 330/28.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v B r n ě ustanovil ve sporech z rušené držby k návrhu žalovaného, by na místě okresního soudu v U. jednával okresní soud v Š.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil vrchnímu zemskému soudu, by znovu rozhodl o návrhu na delegaci okresního soudu v Š.

Důvody:

Předeslati nutno, že zde nepřichází v úvahu předpis § 518 c. ř. s. o obmezené přípustnosti rekursu ve sporech z rušené držby, třebaže návrh žalovaného na delegaci jiného okresního soudu podán byl z podnětu čtyř žalob z rušené držby, neboť jde tu právě o delegaci z důvodů vhodnosti podle § 31 j. n., a jen tato jest předmětem stížnosti. Že tu nelze zejména použití druhého odstavce § 518 c. ř. s., podle něhož stížnosti na všechna ostatní usnesení učiněná za řízení mají být spojeny s rekurem proti usnesení konečnému, vidno již z úvahy, že o rekursu do konečného usnesení rozhoduje sborový soud první stolice, nadřízený okresnímu soudu procesnímu s konečnou platností (§§ 3 a 49 čís. 4 j. n. a § 528 c. ř. s.), kdežto o rekursu do usnesení vrchního zemského soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na delegaci podle § 31 j. n. rozhoduje nejvyšší soud. Zákon připouští rekurs jak proti povolení delegace, tak proti jejímu odepření, protože »rozhodnutí o delegacích může se velmi podstatně dotýkati zájmů stran, ať již bylo rozhodnuto ve směru povolení neb odepření« (materialie II. str. 339 a společná zpráva permanentní komise panské sněmovny a permanentního výboru poslanecké sněmovny str. 23).

Rekursu žalobců, uplatňujícímu vadnost řízení, jest přiznati oprávnění. Zákon předpisuje v § 31 poslední odstavec j. n. obligatorně, že před rozhodnutím musí být vyžádáno vyjádření jak od soudu, jenž by byl k jednání a rozhodnutí o sobě příslušným, tak od stran. Proto bylo původní slovo ve vládní osnově »können« nahrazeno v permanentní komisi slovem »sind« (viz společnou zprávu již citovanou str. 23). V tomto případě vyjádřil se sice o návrhu na delegaci okresní soud, ale nebylo vyžádáno vyjádření od žalobců, což tito právem vytýkají (srv. také rozh. čís. 731, sb. n. s.). Bylo tudíž rozhodnuto, jak se stalo. Útraty rekursu stěžovatelům nepřislušejí, neboť, jak již uvedeno, není řízení o delegaci částí řízení sporného, není ani incidenčním sporem a nemají tu předpisy §§ 41 a 50 c. ř. s. místa.

Čís. 8398.

K bytu náleží pravidelně též příslušenství (část půdy a místo pro úschovu věcí, zejména topiva, dříví a pod.).

K obživnutí služebnosti (§ 525 obč. zák.) se nevyhledává, by nové stavení bylo zřízeno přesně jako stavení zničené, stačí, bylo-li postaveno na dřívějším místě a lze-li ho zase služebnostně užívatí.